

TRƯỜNG ĐẠI HỌC VĂN HÓA HÀ NỘI
“NGÔI NHÀ THỨ HAI CỦA TÔI”

CN. Đào Văn Hồng

Giảng viên Khoa Thư viện - Thông tin

Trường Đại học Văn hóa Hà Nội

Học tập và rèn luyện trên giảng đường đại học là quãng thời gian vô cùng ý nghĩa với mỗi sinh viên. Đây không chỉ là những năm tháng để chúng ta hoàn thành việc học tập mà còn là quãng thời gian để chuẩn bị cho mình hành trang kiến thức vào đời. Nó đánh dấu quá trình trưởng thành một cách rõ rệt trong mọi mặt đời sống của mỗi người. Tuy rằng sau quãng thời gian ấy sẽ là những thử thách mới, khó khăn mới nhưng những cảm giác về bản thân đã hoàn thành tốt một mốc son quan trọng trong cuộc đời vẫn khiến tôi cảm thấy đầy tự hào.

Ngày đầu bước vào Trường Đại học Văn hóa Hà Nội thật đáng nhớ. Biết bao cảm xúc xen lẫn trong những ngày đầu tiên ấy. Cảm xúc ngọt ngào khi bước chân vào giảng đường đại học, cảm xúc ngỡ ngàng khi được học tập trong môi trường mới, bạn bè mới, thầy cô mới. *Cái cảm giác ngày đầu tiên bước vào trường đại học cứ lâng lâng khó tả để mỗi khi nhớ lại tôi không khỏi bồi hồi xúc động.*

Trong những năm học ở Trường Đại học Văn hóa Hà Nội, bên cạnh sự nỗ lực phấn đấu học tập và rèn luyện, bản thân tôi còn nhận được rất nhiều sự quan tâm, giúp đỡ của các thầy cô. Thầy cô không những là người trang bị kiến thức, kỹ năng mà còn truyền cho tôi những kinh nghiệm trong cuộc sống, giúp tôi khỏi ngỡ ngàng khi bước vào đời. Mỗi buổi học, tôi luôn dành cho thầy cô sự ngưỡng mộ đặc biệt khi ngắm họ say sưa trên bục giảng. Điều đó đã khiến tôi âm thầm nuôi ước mơ ấy để có ngày được một lần đứng trên bục giảng như thầy cô của mình. Với tình yêu thương của thầy cô và bè bạn, cộng với sự phấn đấu học tập không ngừng, tôi đã vinh dự trở thành thủ khoa đầu ra của Trường Đại học Văn hóa Hà Nội.

Cuộc đời là một chuỗi tiếp nối của những hành trình. Trên những hành trình đó, tôi đã có biết bao nhiêu trải nghiệm tuyệt đẹp và rất hạnh phúc! Ngày tôi nghe tin mình đậu đại học, được đi học xa nhà, và rồi ngày được mặc áo cử nhân đầy hứa hẹn trong

ngày tốt nghiệp ra trường. Nhưng xúc động hơn cả là ngày tôi được giữ lại làm giảng viên của Trường Đại học Văn hóa Hà Nội. Cảm xúc ấy thật khó diễn tả bằng lời! Vui vì mình sẽ được đứng trên bục giảng, được chấp cho các bạn sinh viên đôi cánh thiên thần để được bay cao và bay xa... nhưng cũng xen lẫn cả sự hồi hộp và bối rối. Tôi cảm thấy bỡ ngỡ và có phần lo lắng khi lần đầu tiên đứng trên bục giảng. Đứng ở cương vị mới và thực hiện những công việc mới, trong tôi không tránh khỏi cảm giác khó khăn trong việc lôi cuốn niềm say mê học tập môn học từ phía sinh viên. Bao dự kiến tốt đẹp mà tôi xây dựng từ lúc còn ngồi trên ghế giảng đường đại học xem ra thật khó mà thực hiện. Thực tế cuộc sống giảng dạy đã lôi tôi trở về với những mục tiêu thật cụ thể, thật đơn giản, không giống những ước mơ, hoài bão to lớn như trước đây tôi từng xây dựng. Và hạnh phúc thay khi kết thúc buổi học, tôi nhận được nụ cười và đoá hoa của sự thành công từ phía thầy cô và bè bạn! Tôi đã thành công! Tôi đã có cảm giác của một thầy giáo, thật tuyệt vời bởi tôi đã giảng bằng cả trái tim. Hơn bao giờ hết tôi thấy rất yêu nghề. Còn vui hơn khi tôi được bạn bè gọi là cô. Khi đó hạnh phúc trong tôi thật khó diễn tả và đó mới chỉ là phần khởi động của một cuộc chạy điền dã. Tôi cần phải cố gắng nhiều hơn nữa trên sự nghiệp giảng dạy của mình.

Giờ ngồi nhớ lại những giây phút đầu tiên đứng trên bục giảng với vai trò là giảng viên đại học, tôi vẫn thấy lòng nôn nao một cảm giác rất lạ: bỡ ngỡ, hồi hộp và cả run nữa! Đứng lớp trong năm tiết, hai chân mỏi đến tưởng không thể đứng được nữa, giọng thì khàn đi, cổ họng khô đắng nhưng không vì thế mà niềm say mê của tôi trong bài giảng bị mất đi. Có lẽ, mãi mãi sau này tôi sẽ không bao giờ quên được cảm giác của lần đầu tiên ấy! Lần đầu đã cho tôi có được cái cảm giác với nghề mà tôi đã chọn, lần đầu để tôi tự mình trải nghiệm những cung bậc cảm xúc khi đứng trên bục giảng, bên dưới là những ánh mắt sinh viên hướng về mình, lần đầu để bắt đầu nhìn thấy những vất vả, khó nhọc của nghề giáo... Ai cũng bảo, nghề giáo khó nhọc mà đồng lương thì còm cõi, phải thật sự yêu nghề và có cái tâm với nghề mới gắn bó lâu dài được. Vậy tôi đã yêu cái nghề này chưa nhỉ? Những vất vả thấy trước mắt đó có làm tuổi trẻ tôi nản lòng và rẽ hướng, chọn một con đường khác thay vì tiếp tục hát bài ca sư phạm? Khi đặt ra những câu hỏi ấy, trong tôi bỗng hiện lên hình ảnh mái tóc lốm đốm bạc và những giọt mồ hôi rơi, những vết đồi mồi và những vết nhăn cứ lặng lẽ ghi dấu lại những năm tháng đi qua trên gương mặt những người thầy người cô luôn tận tâm, nhiệt tình truyền dạy cho chúng tôi những kiến thức của bộ môn, đồng thời còn dạy cả phong cách sống và làm việc. Chính những hình ảnh ấy đã trở thành động

lực giúp tôi mang sự nhiệt tình và cái tâm của nghề giáo đến với các em sinh viên qua từng bài giảng.

Lần đầu đứng lớp, khó khăn, thử thách nhiều lắm, mỗi lần như thế tôi lại nhớ đến hình ảnh của các thầy, các cô tận tâm chỉ bảo cho chúng tôi từng bước. Cứ tự nhủ như thế, tôi tự tin bước tới, không nản lòng đối mặt với tất cả khó khăn, để thấy mình trưởng thành hơn, để cảm nhận rõ hơn tình yêu với nghề cứ lớn dần như một mầm xanh khỏe mạnh mà không gì có thể ngăn cản sự vươn lên ấy. Cứ nhìn vào tấm gương của các thầy cô Trường Đại học Văn hóa Hà Nội cùng với quá trình nỗ lực của bản thân, tôi thấy mình đã chọn một con đường đúng đắn, và tình yêu với nghề nhà giáo được nhen lên ấy đã mang đến cho tôi hạnh phúc! Hạnh phúc khi nhìn những lớp sinh viên kế cận hiểu những gì mình dạy, hạnh phúc đơn giản vì mình đã làm được hết sức mình.

Đối với xã hội và cuộc đời, tôi và các bạn đang từng bước trưởng thành. Nhưng đối với quý thầy cô, chúng ta suốt đời vẫn sẽ là những đứa học trò bé bỏng, ngây thơ luôn cần được sự nhắc nhở, hướng dẫn của quý thầy cô về mọi mặt. Hình ảnh của quý thầy cô từ dáng đi, lời giáo huấn, sự mẫu mực trong việc làm sẽ là tấm gương sáng để chúng ta noi theo trên bước đường lập nghiệp.

Hết bờ ngõ khi bước vào giảng đường, hết khó khăn trong những năm học đại học, tôi hôm nay đã trưởng thành hơn rất nhiều, được vinh dự là giảng viên của Trường Đại học Văn hóa Hà Nội. Trước mắt tôi bây giờ vẫn in dấu kỷ niệm những năm tháng thời sinh viên và có cái gì đó cứ buồn phảng phất trong tôi cho dù cũng thầm cảm ơn thời sinh viên ấy với vòng tay yêu thương của bạn bè đã cho tôi trưởng thành hơn rất nhiều. Thầm cảm ơn những người bạn đã luôn sát cánh bên tôi. Cảm ơn bạn nhé, khi tôi buồn đã cho tôi mượn bờ vai để tựa vào, để nỗi buồn theo những giọt nước mắt rơi xuống. Cảm ơn người đã luôn là động lực giúp tôi vươn lên, là niềm an ủi mỗi khi tôi gặp bế tắc trong cuộc đời. Và cảm ơn cả sự dạy dỗ, chỉ bảo tận tình của quý thầy cô trong quá trình tôi học tập ở trường, là những người đã trang bị cho tôi kiến thức, nghị lực, sự tự tin và bản lĩnh để có thể vững bước vào đời. Nhìn những lớp sinh viên mới, tôi luôn tâm niệm sẽ mang cái tâm của nghề thầy giáo cùng kiến thức mà mình được trang bị trong suốt quãng thời gian sinh viên đáng nhớ để truyền thụ cho các em. Tôi chợt nhớ tới một câu trong bài văn “Mùa lạc” của nhà văn Nguyễn Khải hồi học phổ thông: “Sự sống nảy sinh từ trong cái chết, hạnh phúc hiện hình trong những hi

sinh gian khổ, sống ở đời không có đường cùng, chỉ có những ranh giới, vấn đề cốt yếu là phải có sức mạnh để vượt qua ranh giới ấy” với niềm hi vọng rằng mình sẽ giúp các em cảm nhận được niềm vui và hạnh phúc của quãng đời sinh viên, đặc biệt là sinh viên Đại học Văn Hóa Hà Nội cũng như tiếp thêm cho các em niềm tin và sức mạnh để vượt qua những khó khăn mà các em có thể vấp phải.

Những câu hát “Nếu có ước muốn trong cuộc đời này, hãy nhớ ước muốn cho thời gian trở lại... Bên nhau tháng ngày, cho nhau những hoài niệm

Để nụ cười còn mãi lắng trên hàng mi, trên bờ môi

Và trong những... kỷ niệm xưa ...!” lại vang lên lần nữa...

Người ta thường nói “Bữa tiệc nào cũng phải đến lúc phải tàn”... như thể một qui luật... đến rồi đi... để rồi hứa hẹn những cuộc gặp gỡ khác... Cuộc đời dài như vậy, có trăm ngàn ngã rẽ, ắt sẽ có người phải rẽ trước. Có người chung đoạn đường dài, có người chia đoạn đường ngắn. Có người trở thành xa lạ, có người sẽ gặp lại nhau. Chưa đi đến cuối con đường cũng khó mà biết người đó có cùng ta mãi mãi? Nhưng con người dường như có một linh cảm khi gặp ai đó, rằng đó chính là người sẽ mãi đi cùng ta trên con đường đời thăm thẳm này...

Dù sao đi nữa, dù ngắn dù dài, dù thành xa lạ hay thân thiết, mỗi một người đến trong đời ta, đi chung với ta một chặng đường đều đáng trân trọng. Họ đã là một phần đời của ta.

Tôi luôn ghi nhớ và tâm niệm lời dạy của thầy cô “Ra trường không phải là kết thúc việc học, mà bắt đầu việc học theo một phương thức khác”. Và tôi – sẽ ở lại bên mái trường lưu giữ biết bao kỷ niệm này, hứa sẽ đem kiến thức đã học truyền thụ lại cho thế hệ sau, xứng đáng với sự dạy bảo và tâm huyết của các thầy cô. Nhìn những thế hệ đàn em đi sau tiếp bước vào mái Trường Đại học Văn hóa Hà Nội, tôi bắt gặp đâu đó hình ảnh quen thuộc của tôi ngày hôm qua. Vẫn lớp học thân quen ấy nhưng tôi hôm nay là người đứng trên bục giảng, mang cái tâm của nghề giáo truyền đạt kiến thức cho các em. Cái cảm giác run run xen lẫn những phút bồi hồi, xao xuyến và hồi hộp của những ngày đầu làm giảng viên có lẽ tôi không thể nào quên được trong cuộc đời này. Hạnh phúc nhìn gương mặt các em say mê qua từng bài giảng, bất giác trong tôi kỷ niệm của những ngày xưa ấy tràn về. Tôi luôn thầm cảm ơn công sức, sự tận tình chỉ bảo và những giọt mồ hôi của các thầy, các cô cùng sự động viên của bè bạn

để rồi những tình cảm ấy đã giúp tôi luôn nỗ lực trong từng công việc, góp phần nuôi dưỡng lòng yêu nghề và nhiệt huyết trong tôi bởi tôi biết “Mọi sự cố gắng đều được đền đáp xứng đáng”. Và trong tôi luôn khắc ghi hình ảnh cũng như lấy đạo đức nghề nghiệp của các thầy, các cô Trường Đại học Văn hóa Hà Nội làm kim chỉ nam cho con đường giảng dạy của mình sau này. Để rồi ngày hôm nay, viết nên những dòng suy nghĩ này, tôi cảm nhận được rằng mình là người may mắn khi được gắn bó với mái trường này, nơi chất chứa bao kỷ niệm!

“Tôn sư trọng đạo” từ lâu đã trở thành truyền thống của dân tộc Việt Nam. Cái đạo lý “Nhất tự vi sư, bán tự vi sư” đã thấm sâu vào bao thế hệ con người Việt, để rồi lưu truyền từ đời này qua đời khác. Không ai bảo ai mà cứ thế như một mạch ngầm tuôn chảy trong tâm niệm, trong suy nghĩ của biết bao thế hệ người. Nghề giáo đúng là một nghề đặc biệt trong xã hội bởi “sản phẩm” của nghề đó là con người có nhân cách, có kiến thức và kỹ năng chuyên môn. Vì vậy nghề giáo không phải là nghề lao động giản đơn mà đòi hỏi các thầy cô giáo vừa có tâm huyết, vừa nắm vững kiến thức chuyên môn và phương pháp sư phạm, vừa là tâm gương mẫu mực cho học trò noi theo. Lao động của nhà giáo cũng mang tính đặc thù. Bởi lẽ thế, có được một tình yêu không dễ mà giữ được tình yêu ấy còn khó hơn. Tôi sẽ cố gắng hết sức mình để nuôi dưỡng tình yêu với nghề giáo ngày càng sâu đậm, bền chặt. Tình yêu ấy như món quà tri ân gửi đến các thầy cô Trường Đại học Văn hóa Hà Nội vì mong mỏi lớn nhất và cũng là ước nguyện của các thầy cô là truyền thụ kiến thức đến những lớp sinh viên như tôi. Thầy cô giáo được xem là những kĩ sư trồng người, có ảnh hưởng lớn đến sự nghiệp giáo dục của đất nước, thế mới biết vai trò của người thầy, của nghề giáo to lớn như thế nào, truyền được tình yêu đến với những kĩ sư tâm hồn trẻ để họ có thể vì tình yêu ấy mà vượt qua những trở ngại khó khăn, những cám dỗ trong cuộc sống là cả một sự nghiệp lớn!

Cuối cùng, một lần nữa tôi xin gửi lời cảm ơn tới Ban giám hiệu nhà trường cùng toàn thể các thầy cô giáo. Xin chúc quý vị đại biểu, Ban lãnh đạo nhà trường, quý thầy cô giáo mạnh khỏe và hạnh phúc. Trường Đại học Văn hóa Hà Nội ngày càng phát triển bền vững, tạo dựng được con đường thành công cho những thế hệ, những chủ nhân tương lai của đất nước.